

og Flaade. Et æret Medlem nævnedes, at det var Tilfældet for Sveriges Vedkommende; det er ogsaa Tilfældet for Norges og for Lyblands Vedkommende, og jeg skulde tage meget feil, om det ikke ogsaa er Tilfældet for Englands Vedkommende, hvor man fik en ny Straffelov i 1879. Jeg tør ikke sige det med Bestemthed, at den der er fælles for Hær og Flaade, men det forekommer mig, at den er det. Det, at man ikke let kan finde sig tilrette i Straffeloven, er Noget, som ikke vil blive undgaaet ved nogenformelt Straffelov, som man vil give her, thi Sagen er den, at det er nødvendigt, at en saadan Lov affattes med saa stor Koncisshed som mulig, og det vil derfor altid støde paa Vanskeligheder, naar Ikke-Jurister skulle til at læse og benytte Loven. Det ærede Medlem kom isvrigt med en Række enkelte Bemærkninger. Jeg skal ikke opholde mig ved disse. Jeg tror nemlig, at en stor Del af dem beror paa Misforstaaelser, saaledes den Bemærkning, at der ikke var optaget en til § 132 sparende Bestemmelse i § 100, 113 og 115. Man kan umulig paa ethvert enkelt Sted, hvor Noget kunde falde paa at søge en Bestemmelse, indføre en saadan Bestemmelse i Straffeloven. Det er ganske rigtigt, som ogsaa bemærket af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Goss), at strengt taget staar denne § 132 ikke paa sin rette Plads; den hører nærmest hjemme i et almindeligt Kapitel, navnlig Kap. 3; men der er heller ingen Vanskelighed ved at finde den der, hvor den staar, og om dens Anvendelse kan der ikke let blive Tvivl. Til Misforstaaelser henregner jeg Bemærkninger, som den, det ærede Medlem gjorde med Hensyn til § 52, Nr. 2. Der er der Tale om stærpende Omstændigheder ved Straffens Udmaalning, og det siges da at være en stærpende Omstændighed, at Forseelsen er begaaet i Tjenesten og i Eerdeleshed under Vaaben. Jeg ser ikke, at denne Bestemmelse ikke efter sit Indhold fuldt ud er anvendelig og forstaaelig for Sønmand ligesaa vel som for Folk, der bevæge sig paa Landjorden. Man kan ikke let være i Tvivl om, hvad der er Tjeneste, og hvad det vil sige at være under Vaaben, og det siges da at være en stærpende Bestemmelse, at Forseelsen er begaaet under disse Forhold. Det kan ikke negtes, at det er saa, i Eerdeleshed naar det sker under Vaaben. Men dette har ogsaa sin Anvendelse tilføjet, thi man vil ikke negte mig, at, naar der er Spørgsmaal om Forseelser begaaede af de Vedkommende, medens de staa med Vaaben i Haand, er det mere stærpende, end naar de staa uden Vaaben, om end i Tjenesten, skjøndt det ogsaa er en stærpende Omstændighed, naar de begaa Forseelsen i Tjenesten uden at have Vaaben i Haand. — Hermed skal jeg slutte.

Bønloffe: Jeg begjærede Ordet igaar for at fremsætte en Indsigelse og en Berigtigelse af den efter min Mening noget urigtige og mod Udvalgets Mindretal temmelig nærgaaende Udtalelse, som kom fra Udvalgets ærede Ordfører (Bojsen), men da der idag fra den høitærede Formands Side er nedlagt Indsigelse og Protest mod at tale derom, skal jeg af den Grund frasalbe Ordet.

Nøhr: Det er ikke min Hensigt at tage Ordet idag for at indvirke paa det høie Thing; jeg kan i saa Henseende henholde mig til mine Udtalelser, da jeg første Gang havde Ordet, at jeg betragter Resultatet som saagodt som afgjort, men paa Grund af Flertallets mærkbare Uforstaaelighed overfor Mindretallets saa og bestedne Endringsforslag, skal jeg dog tillade mig at gjøre et Par Bemærkninger, der særlig skulle være henvendte til det ærede Medlem for Aalborg Amts 2den Valgkreds (H. Steffensen), som endnu har fundet lidt Råd paa § 200. Det syntes, at der egentlig igaar blev med særlig Forkjærlighed saagodt som af Alle toget fat paa denne Misforstaaelse, som der er indløbet i vort Endringsforslags Affattelse. Naar det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 4de Valgkreds (Hørup) har benævnt det som en Trykfeil, skal jeg ganske vist indrømme, at det ikke er en Trykfeil, som Nigsdagens Bogtrykkeri er Skyld i. Er det en Feil, er det ganske vist Forslagsstilernes egen Feil, men paa den anden Side tror jeg nok, det er af den Slags Feil, som selve Flertallet ogsaa har i dets Forslag. Vi hørte jo f. Ex. igaar om en saadan Feil i Affattelsen af, hvorledes Bøiestrafpen skulde anvendes, idet det overfor dem i Stikene var bestemt, at de skulde have Kjøllebær, men det var slet ikke berørt overfor dem, der vare i Land. Derfor tror jeg nok, at Flertallet ikke behøver med en saadan Tver at kaste sig over en Feil, som de, naar de havde været noget hensynsfulde mod Mindretallet i Udvalget, godt kunde have gjort os opmærksom paa. Isvrigt kunde jeg næsten sige, at selv om Paragrafen affattes saaledes, som den er indført, kort og tydelig, staar der nedenunder: „De nærmere Regler om Straf uden Dom fastsættes ved kongelig Anordning.“ Det beror altsaa derpaa, hvilken Betydning og Udstrækning de arbitrære Straffe ville faae. Der er udtalt af et Par ærede Medlemmer med Hensyn til vor Stilling, at vi intet Standpunkt havde. Det blev udtalt, at dette Endringsforslag først indkom, da Betænkningen skulde affattes, og det ærede Medlem for Svendborg Amts 2den Valgkreds (Stenbæk) udtalte som en Mærkelighed, at det havde været trykt fire Gange, men hvor kan det være trykt fire Gange, naar